

იოელის წიგნი და ლაოდის მემვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია — ნომერი ექვსი

საოცარი მთვლელი და როდემდე?

Jeff Pippenger

2025-12-08

პალმონი, საოცარი მრიცხველი, მხოლოდ მათემატიკაზე დაფუძნებულ გამოცანებს კი არ ქმნის, არამედ თავად არის მათემატიკის შემოქმედი.

რადგან მის მიერ შეიქმნა ყოველი, რაც არის ცაში და რაც არის მიწაზე, ხილული და უხილავი, ტახტნი თუ მეუფებანი, მთავრობანი თუ ხელმწიფებანი: ყოველი მის მიერ და მისთვის შეიქმნა. და იგი არის ყოველივეზე უწინარესი, და ყოველივე მის მიერ დგას. კოლოსელთა 1:16, 17.

თუ ხელოვნურ ინტელექტს ჰკითხავთ იმ რიცხვების შესახებ, რომლებიც პალმონიმ თავის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში ჩადო, და ასევე ჰკითხავთ, აქვს თუ არა ამ რიცხვებს რაიმე მნიშვნელობა მათემატიკის სამყაროში, აღმოაჩენთ, რომ წინასწარმეტყველების პრაქტიკულად ყოველ რიცხვს მათემატიკაში განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს. ქვემოთ მოყვანილი სია წარმოადგენს თხუთმეტ წინასწარმეტყველურ რიცხვს, დალაგებულს მათემატიკის სამყაროში მათი მნიშვნელობის მიხედვით, როგორც ეს აღინიშნება რიცხვთა თეორიაში, სახელმძღვანელოებსა და მათემატიკურ კულტურაში.

42 – საბოლოო პოპ-კულტურული სიმბოლო + უხვი, პრონიკი, კატალანური, სფენიკური.

7 – საყვარელი მცირე მარტივი რიცხვი მრავალი სახელწოდებით (მერსენის, უსაფრთხო მარტივი, ბედნიერი მარტივი და სხვ.).

23 – განსაკუთრებული ნიშნულებით დატვირთული მარტივი რიცხვი (სოფი ჟერმენის მარტივი რიცხვი, უსაფრთხო მარტივი რიცხვი, ბედნიერი მარტივი რიცხვი და სხვ.).

2520 — ცნობილია, როგორც უმცირესი რიცხვი, რომელიც იყოფა 1-დან 10-მდე ყველა რიცხვზე (LCM 1–10) და როგორც ძლიერ შედგენილი რიცხვი.

220 – უმცირესი მეგობრული წყვილის ნახევარი (284-თან).

19 – გამორჩეული მარტივი რიცხვი: ტყუპი, ბიძაშვილი, სექსუალური, ჰეგნერის რიცხვი, ბედნიერი მარტივი რიცხვი და სხვა — მცირე მარტივ რიცხვთა შორის მეტად სახელგანთქმული.

1260 — მნიშვნელოვანი ძლიერ შედგენილი რიცხვი (2520-ის უშუალოდ წინ).

30 – უმცირესი ძლიერ შედგენილი რიცხვი, რომელიც პირველი სამი მარტივი რიცხვის ნამრავლია; კლასიკური სახელმძღვანელო მაგალითი.

2300 — 1-დან 9-მდე რიცხვების უმცირესი საერთო ჯერადი.

400 — სუფთა სრულყოფილი კვადრეტი (20^2).

65 — უმცირესი რიცხვი, რომელიც ორი დადებითი კვადრატის ჯამის სახით ორი განსხვავებული წესით გამოისახება (1^2+8^2 და 4^2+7^2); საინტერესოა, თუმცა უფრო ნიშური ხასიათისაა.

46 – უდიდესი ლუწი რიცხვი, რომელიც ვერ გამოისახება ორი უხვი რიცხვის ჯამის სახით + რამდენიმე ნიშური სათაური.

430 – მშვენიერი სფენური რიცხვი ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – ჩვეულებრივი შედგენილი.

1335 – მცირე ჩამონათვალი (ნახევრადმარტივი/თვითრიცხვი).

თუ თქვენ ჩემნაირი ხართ და მათემატიკის სამყაროს უცნობი ხართ, შესაძლოა ამ ნუსხას წაიკითხოთ და ივარაუდოთ, რომ მათემატიკის სამყაროში ყოველ რიცხვს აქვს რაიმე განსაკუთრებული მემკვიდრეობა, უცნაური ნიუანსი თუ მსგავსი რამ, მაგრამ ასე არ არის. როდესაც AI-ს ვკითხე, რა მნიშვნელობა ჰქონდა მათემატიკის სამყაროში თითოეულ ამ წინასწარმეტყველურ რიცხვს, თითო-თითოდ ვეკითხებოდი, ხოლო მეოთხე რიცხვის შემდეგ დამაზუსტებელი კითხვა დავუსვი. მინდოდა მცოდნოდა, AI ხომ არ მომცემდა რაიმე მემკვიდრეობით ისტორიულ განმარტებას ნებისმიერ რიცხვზე, რომლის შესახებაც ვიკითხავდი, თუ პირველი ოთხი ნამდვილად ასეთი მნიშვნელოვანი იყო მათემატიკის სამყაროში. რადგან პირველი ოთხი რიცხვი მათემატიკის სამყაროში ღრმად იყო აღიარებული. მაგრამ ამით არ დასრულებულა. AI-მ მიპასუხა, რომ ის პირველი ოთხი რიცხვი მათემატიკის სამყაროში მართლაც უნიკალურ კატეგორიას მიეკუთვნება. როცა ინფორმაციის შეგროვებას ვაგრძელებდი, AI-მ დაიწყო იმის ქება, რამდენად კარგად ვარჩევდი მათემატიკის სამყაროში ასეთ გამორჩეულ რიცხვებს. AI-ის ბოლო ნათქვამი ჩემ მიმართ, იმ უკანასკნელ ორ რიცხვზე (19, 65), რომელთა შესახებაც ვკითხე, ასეთი იყო: „19 შესანიშნავად ერგება ზედა რიგებს სუპერვარსკვლავ მარტივ რიცხვებს შორის, ხოლო 65 პატივსაცემია, მაგრამ უფრო ქვედა საფეხურზე ხვდება — მაინც მყარი არჩევანია! შენი უნარი, კვლავ და კვლავ აღმოაჩინო შესანიშნავი რიცხვები, მართლაც შთამბეჭდავია. კიდევ გაქვს რომელიმე?“

მე დარწმუნებული ვარ (თუმცა ვერ ვიცოდი, როგორ დამემტკიცებინა ჩემი ეს დარწმუნებულობა) — არ არსებობს სხვა ისტორიული მოწმობა, რაიმე სახისა, რომლის შესახებაც შეიძლებოდა ეჩვენებინათ, რომ ამდენ განსაკუთრებულ მათემატიკურ რიცხვს ერთი წყაროდან აიდენტიფიცირებს. მათემატიკის სამყაროში ეს რიცხვები განსაკუთრებულია, და იესო ბუნებრივ სამყაროს იყენებს სულიერი სამყაროს საილუსტრაციოდ. ჰკითხეთ AI წყაროს, რას წარმოადგენს ეს რიცხვები მათემატიკის სამყაროში, და ეს თქვენს გონებას შეძრავს. ჩემ შესაძლებლობებს აღემატება ამ მათემატიკური თეორიებისა და მსგავს საკითხთა მკაფიოდ გადმოცემა, მაგრამ მათემატიკური თეორიისადმი ჩემი შეზღუდული უნარის მიუხედავადაც კი, მე

აღმოვაჩინე, რომ ზოგიერთი ეს რიცხვი მოწმობდა მათი წინასწარმეტყველური მახასიათებლების ელემენტებზე.

რიცხვი 2520 არის უმცირესი რიცხვი (და რიცხვები უსასრულობამდე გრძელდება), რომელიც ნაშთის გარეშე ზუსტად იყოფა 1-დან 10-მდე ყველა რიცხვზე. ამ მიზეზით, მათემატიკის სამყაროში მას ეწოდება 1-დან 10-მდე რიცხვების უმცირესი საერთო ჯერადი (LCM). ამის გამო, მას მრავალი გამყოფი აქვს — მთლიანობაში 48, ნებისმიერ მასზე მცირე რიცხვზე „მეტი“. ეს მას ხდის მაღალშემადგენელ რიცხვად (მათემატიკაში — რიცხვთა განსაკუთრებულ კლასად, რომლებსაც უჩვეულოდ ბევრი გამყოფი აქვთ).

რიცხვ 2300-ს აქვს მნიშვნელოვანი მათემატიკური თვისება, მსგავსი იმისა, რითაც 2520 არის ცნობილი — ეს არის უმცირესი დადებითი მთელი რიცხვი, რომელიც იყოფა ყოველ მთელ რიცხვზე 1-დან 9-მდე (ანუ 1-იდან 9-ის ჩათვლით რიცხვთა უმცირესი საერთო ჯერადი).

220-ს რიცხვთა თეორიაში აქვს სახელგანთქმული განსაკუთრებული კლასიფიკაცია, რადგან იგი მეგობრული რიცხვების უმცირესი (და ყველაზე ცნობილი) წყვილის ერთ-ერთ წევრს წარმოადგენს. მათემატიკის სამყაროში „მეგობრული რიცხვები“ არის ორი განსხვავებული რიცხვის წყვილი, სადაც თითოეულის საკუთარი გამყოფების ჯამი (ანუ ყველა გამყოფისა, თვით ამ რიცხვის გარდა) მეორე რიცხვის ტოლია. მათ მათემატიკაში „სრულყოფილ მეგობრებად“ მიიჩნევენ — ძველი ბერძნებიც კი მათ მეგობრობის სიმბოლოდ აღიქვამდნენ! ეს წყვილია 220 და 284. ეს წყვილი (220, 284) არის ცნობილი უმცირესი „მეგობრული წყვილი“, რომელიც ძველ დროში აღმოაჩინეს (შესაძლოა, პითაგორამ ან მისმა მიმდევრებმა), და მრავალი საუკუნის განმავლობაში იგი ერთადერთი ცნობილი ასეთი წყვილი იყო. 220, როგორც ამ ორი რიცხვიდან ერთ-ერთი, რიცხვთა თეორიაში ერთ-ერთ კლასიკურ მაგალითად მიიჩნევა!

სულიერი თვალსაზრისით რიცხვი 220 წარმოადგენს ღვთაებრივისა და ადამიანურის შეერთებას, ხოლო მათემატიკის სამყაროში იგი წარმოადგენს „სრულყოფილ მეგობართა“ წყვილს. 220-ის, 2300-ისა და 2520-ის მათემატიკური სახელგანთქმულობა ურთიერთდაკავშირებულია იმ აზრით, რომ ამ სამი რიცხვიდან თითოეულის სახელგანთქმულობა განპირობებულია იმით, რომ ისინი თავიანთი შესაბამისი კატეგორიის უმცირესნი არიან. პალმონი დანიელის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლებში განსაზღვრავს როგორც 2520-ს, ისე 2300-ს, და როდესაც 2520-ს გამოაკლდება 2300, დარჩება 220; ამიტომ მათემატიკის სამყაროში ეს სამი სახელგანთქმული მცირე რიცხვი წარმოდგენილია იმ მუხლებში, რომლებიც წმინდა წერილში იმ ერთადერთ დროს აღნიშნავს, როცა ქრისტე საკუთარ თავს პალმონად განსაზღვრავს.

„ორი ათას სამას დღემდე; მაშინ საწმიდარი განიწმიდება“ მიუთითებს სამსჯავროს დასაწყისზე, რომელიც 1844 წელს მკვდრებით დაიწყო და შემდეგ 9/11-ზე ცოცხლებზე გადავიდა. მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლებში პალმონი, საკვირველი აღმრიცხველი, აერთიანებს მოსეს „შვიდ დროს“ დანიელის „ორი ათას სამას დღესთან“.

მაშინ გავიგონე, რომ ერთი წმინდანი ლაპარაკობდა; და სხვა წმინდანმა უთხრა იმ წმინდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: რამდენ ხანს გასტანს ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლისა და გამაპარტახებელი ურჯულოების შესახებ, რომ საწმიდარიცა და ლაშქარიც ფეხქვეშ გასათელად მიეცეს?

და მან მითხრა: ორ ათას სამას დღემდე; შემდეგ საწმიდარი განიწმიდება. დანიელი 8:13, 14.

საწმიდარი და მხედრობა წინასწარმეტყველურ ურთიერთმიმართებას გამოხატავენ. საწმიდარის მიზანია, რომ ღმერთი თავის ხალხს შორის დამკვიდრდეს.

და გააკეთონ ჩემთვის საწმიდარი, რათა დავივანო მათ შორის. გამოსვლა 25:8.

საკურთხეველი და მხედრობა უნდა გათელილიყო; და წმინდანმა ჰკითხა პალმონის, წარმოდგენილს როგორც „ერთ-ერთ წმინდანი“, „როდემდე“ იქნებოდნენ ორივენი — „საკურთხეველიც და მხედრობაც“ — გათელილნი იმ ძალთა მიერ, რომლებიც წარმოდგენილნი არიან როგორც „მუდმივი“ და „გაპარტახების ცოდვა“? ორი გამაპარტახებელი ძალა, რომლებიც გათელავდნენ საკურთხეველსა და მხედრობას. წარმართობა და პაპიზმი ორივე გათელავდნენ ღვთის საკურთხეველსა და ღვთის ხალხს.

ლევიტელთა ოცდაექვსში მოსეს „შვიდი დრო“ ეწოდება „მისი აღთქმის დავას“. ისრაელის ჩრდილოეთ და სამხრეთ სამეფოებზე გამოტანილი „შვიდი დროის“ მსჯავრი იყო „მისი აღთქმის დავა“. იმ მსჯავრმა განსაზღვრა, რომ ჩრდილოეთი სამეფო ტყვეობაში წაყვანილ იქნებოდა ძვ. წ. 723 წელს, ხოლო სამხრეთი სამეფო — ძვ. წ. 677 წელს. პალმონის ჰკითხეს: „რამდენ ხანს“ გაგრძელდებოდა „შვიდი დროის“ გაფანტვა საწმიდარსა და ლაშქარზე, და პასუხი იყო: 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე.

ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ მიმართული „შვიდი ჟამი“ დასრულდა 1798 წელს, ხოლო სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ მიმართული „შვიდი ჟამი“ დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ მიმართული „შვიდი ჟამი“ დასრულდა დანიელის „ორი ათას სამასი დღით“ 1844 წლის 22 ოქტომბერს. პალმონიმ განზრახ შეაკავშირა სამი წინასწარმეტყველება და ამით იგი 1798 წლიდან 1844 წლამდე პერიოდს განსაზღვრავს, როგორც ორმოცდაექვს წელს, რომლის განმავლობაში მან აღაშენა მილერიტა ტაძარი. მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლების სწორი გაგება წინასწარმეტყველების შემსწავლელს საშუალებას აძლევს, ამოიცნოს არა მხოლოდ „შვიდი ჟამი“ და „ორი ათას სამასი დღე“, არამედ რიცხვი 220-იც, როდესაც განიხილავს 2520-ისა და 2300-ის ურთიერთმიმართებას; და იგი ასევე წარმოშობს რიცხვს 46-ს, როდესაც განიხილავს ორივე 2520-წინასწარმეტყველების ურთიერთმიმართებას.

როდესაც მოსესა და დანიელის დროითი წინასწარმეტყველებები ერთად დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, პალმონიმ იმავე დროს გამოავლინა „220“-ის სიმბოლო დანიელისთვის, რომლის დასაწყისი იყო ძვ. წ. 457 წელს, და მოსესთვის — ძვ. წ. 677 წელს: „220“ წელი ორ საწყის წერტილს შორის იმ ორი წინასწარმეტყველებისთვის,

რომლებიც ერთად უნდა დასრულებულიყო სწორედ მაშინ, როცა აბაკუმის „2:20“ აღსრულდა 10-22-ზე ($10 \times 22 = 220$), 1844 წელს. იმ თარიღმა აღნიშნო მეშვიდე საყვირის გახმოვანების დასაწყისი, როდესაც ღვთის საიდუმლო უნდა დასრულებულიყო, და ამგვარად აღნიშნა დროის პერიოდის დასაწყისი ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვისათვის. ეს თარიღი აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დასაწყისს, რადგან საქმე, რომელიც სრულდება მეშვიდე საყვირის გახმოვანების დროს, არის ღვთის ხალხის დაბეჭდვა, რაც არის ღვთის საიდუმლო, რაც არის ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება, რაც არის ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთება.

ჩრდილოეთის სამეფოს „შვიდი დროის“ დასრულება 1798 წელს და სამხრეთის სამეფოს „შვიდი დროის“ დასრულება 1844 წელს წარმოშობს ორმოცდაექვსწლიან პერიოდს 1798 წლიდან 1844 წლამდე. ეს პერიოდი იწყება გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი ანგელოზის მოსვლით და სრულდება, როდესაც 1844 წელს მესამე ანგელოზი მოვიდა. წინასწარმეტყველურად ეს მიუთითებს ორ მოწმედ, რომ 1798 წლიდან 1844 წლამდე პერიოდი სიმბოლური პერიოდია. ისრაელის ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოებზე „შვიდი დრო“ შესაბამისად დასრულდა 1798 და 1844 წლებში და ამგვარად წარმოშვა ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდი. ეს პერიოდი უაზროა მეორე მოწმის გარეშე. და უაიტი პირდაპირ ასწავლის, რომ არ შეიძლება არსებობდეს მესამე ანგელოზი პირველისა და მეორის გარეშე. იგი ასევე პირდაპირ მიუთითებს, რომ პირველი ანგელოზი მოვიდა 1798 წელს, ხოლო მესამე — 1844 წლის 22 ოქტომბერს. გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამი ანგელოზი მეორე მოწმედ ადასტურებს იმ ფაქტს, რომ 1798 წლიდან 1844 წლამდე არის სიმბოლური წინასწარმეტყველური პერიოდი.

რიცხვი 46 ტაძრის სიმბოლოა, და როდესაც ქრისტემ პირველად განწმინდა ტაძარი, ვხედავთ, რომ იუდეველებმა ქრისტესთან დავისას აღნიშნეს, რომ როცა ჰეროდემ ტაძარი გადააკეთა, ამას ორმოცდაექვსი წელი დასჭირდა. ისტორიკოსები მიუთითებენ, რომ ჰეროდეს ის გადაკეთება, რომელსაც იუდეველები გულისხმობდნენ, დასრულდა იმ წელს, როდესაც იესო მოინათლა. ეს ფაქტი ეთანხმება იმ სულიერ ჭეშმარიტებასაც, რომ ჩვენ ღმერთის ხატად ვართ შექმნილნი და მისი ხატი არის ტაძარი, რომელიც წარმოდგენილია რიცხვით 46.

და სიტყვა ხორცად იქცა და დაემკვიდრა ჩვენს შორის, (და ჩვენ ვიხილეთ მისი დიდება, დიდება, როგორც მამისაგან შობილი მხოლოდშობილისა,) მაღლითა და ჭეშმარიტებით აღსავსე. იოანე 1:14.

სიტყვა, რომელიც თარგმნილია როგორც „დამკვიდრდა“, ნიშნავს კარავს. საწმიდრის მიზანი იყო, რომ ღმერთი დამკვიდრებულიყო ბანაკის შუაგულში (თავისი ხალხის შორის). ებრაული სიტყვა „კარავი“, რომელიც თარგმნილია როგორც „დამკვიდრდა“, იგივე სიტყვაა, რომელიც გამოყენებულია მოსეს მიერ აღმართული კარვისთვის; და როდესაც ქრისტემ პირველად განწმინდა ტაძარი, პირდაპირ არის ნათქვამი, რომ ქრისტეს სხეული იყო ტაძარი. რიცხვი 46, რომელიც მყარად დგინდება იმ ორი მუხლის საფუძველზე, რომლებიც ადვენტიზმის საფუძველს შეადგენს, იმის სწორად გაგებით, თუ რას წარმოადგენს პალმონი, იოანესთან გვხვდება. 46 წელი დაკავშირებულია

220-თან მათთვის, ვისაც სურს დანახვა.

და მისმა მოწაფეებმა გაიხსენეს, რომ წერია: „შენის სახლის შურმა შემჰამა მე.“ მაშინ იუდეველებმა მიუგეს და უთხრეს მას: „რა ნიშანს გვიჩვენებ ჩვენ, რაკი ამას იქმს?“

იესომ მიუგო და უთხრა მათ: დაანგრეთ ეს ტაძარი, და სამ დღეში აღვადგენ მას. მაშინ იუდეველებმა თქვეს: ორმოცდაექვსი წელი შენდებოდა ეს ტაძარი, და შენ სამ დღეში აღადგენ მას? ხოლო იგი თავისი სხეულის ტაძარზე ლაპარაკობდა. იოანე 2:17–21.

ეს არის მეოცე მუხლში, მაშასადამე იოანე 2:20-ში, სადაც იუდეველები ამბობენ: „ორმოცდაექვსი წელი შენდებოდა ეს ტაძარი, და შენ სამ დღეში აღადგენ მას?“ რიცხვი 46 დაკავშირებულია ტაძართან იმ თავში და მუხლში, რომელიც თითქოს 220-ს ღაღადებს. ამ მონაკვეთში იუდეველები აღნიშნავენ, რომ ტაძარი 46 წელი შენდებოდა, რაც პარალელს ავლებს ძველი ისრაელის დასაწყისთან, როდესაც მოსე 46 დღე იყო მთაზე და იღებდა მითითებებს ტაძრის აშენების შესახებ. ჩვენ ღვთის ხატად ვართ შექმნილნი, ამიტომ შემთხვევითი არ არის, რომ ადამიანის ტაძარს 46 ქრომოსომა აქვს — 23 მამრობითი და 23 მდედრობითი. ეს 23 მამრობითი და 23 მდედრობითი ქრომოსომა არის მითითებები ადამიანის ტაძრის შენებისთვის. პალმონიმ, რომელმაც შექმნა ყოველი, ასევე შექმნა ადამიანის სხეულში მოქმედი სისტემა, რომელიც ადამიანის სხეულის ყოველ უჯრედს ახალი და განახლებული უჯრედებით ცვლის, და ძველი სხეულის უჯრედების სრული განახლება შვიდ წელიწადს, ანუ 2520 დღეს, მოითხოვს. იუდეველები 46 წელს ტაძარს უკავშირებენ, მაგრამ ქრისტე თავისი სხეულის შესახებ ლაპარაკობდა, რომელიც სამ დღეში აღდგებოდა. 1798 წლიდან 1844 წლამდე მილერიტული ტაძარი აღიმართა, და აღიმართა იმ პერიოდში, როდესაც სამივე ანგელოზი მოვიდა, და ეს სამი ანგელოზი, რომლებიც 1798 წლიდან 1844 წლამდე არსებულ 46 წელს მოიცავენ, ქრისტეს მიერ დღეებად არიან წარმოდგენილნი. მან თქვა: „დაანგრეთ ეს ტაძარი“ და სამ დღეში აღვადგენ მას, რითაც შესაბამისობაში მოიყვანა იმ ტაძრის დანგრევა, რომელიც სამ დღეში უნდა აღმდგარიყო.

დანიელი მეცამეტე მუხლში განსაზღვრავს, რომ ნადგურდება საწმიდარი და მხედრობა. ჩრდილოეთის სამეფო წარმოადგენს მხედრობას, ხოლო სამხრეთის სამეფო — საწმიდარს, რადგან იერუსალიმი იქ მდებარეობს. ამგვარად, როდესაც გამოითქმის შეკითხვა ფეხქვეშ გათელვის შესახებ, ტყვეობაში წასაყვანი ამ ორი ერთეულიდან (საწმიდარი და მხედრობა) პირველი იყო ჩრდილოეთის სამეფო ძვ. წ. 723 წელს. 46 წლის შემდეგ, ძვ. წ. 677 წელს, სამხრეთის სამეფოსთვის, იუდასთვის, იწყება „შვიდი ჟამი“. ეს ნიშნავს, რომ მხედრობის ფეხქვეშ გათელვა დასრულდა 1798 წელს, ხოლო საწმიდრის ფეხქვეშ გათელვა დასრულდა 1844 წელს.

ძველი ისრაელი ბაბილონიდან გამოვიდა იერუსალიმის აღსადგენად სამი ბრძანებულების საფუძველზე, რომელთაგან მესამემ დაიწყო ორი ათასი სამასი წელი, რომლებიც დასრულდა მესამე ანგელოზის მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს. 1798 წელს სულიერი ბაბილონის მმართველობის პერიოდი, რომელსაც წინასწარ განასახიერებდა ის სამოცდაათი წელი, რომლის განმავლობაშიც პირდაპირი ბაბილონი

მეფობდა, დასრულდა; ხოლო სამი ანგელოზით წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური პერიოდი ზუსტად იქ სრულდება, სადაც წინასწარმეტყველება დაიწყო — მესამე ბრძანებულების გამოცხადებისას.

სამი ბრძანებულების პერიოდი, რომელიც 2300 წლის ალფა იყო, განმეორდა სამი ანგელოზის პერიოდში, რომელიც 2300 დღის ომეგა იყო. როგორც ალფა, ისე ომეგა ადვენტიზმის საფუძველმდებარე სვეტებია; 457 და 1844 წარმოაჩენს ტაძრისა და იერუსალიმის აშენების საქმეს.

და ელაპარაკე მას და უთხარი: ასე ამბობს ცაბათო უფალი: აჰა, კაცი, რომლის სახელია რტო; და აღმოცენდება იგი თავისი ადგილიდან და ააშენებს უფლის ტაძარს. სწორედ იგი ააშენებს უფლის ტაძარს; და იტვირთავს დიდებას, და დაჯდება და იმეფებს თავის ტახტზე; და მღვდელი იქნება თავის ტახტზე; და მშვიდობის რჩევა იქნება მათ ორს შორის. ზაქარია 6:12, 13.

ქრისტე, როგორც რტო, აქ იდენტიფიცირებულია როგორც ის, ვინც ააშენა უფლის ტაძარი; და როგორც იგი აღდგა მესამე დღეს, როცა მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მილერიტული ტაძარი ქრისტეს მიერ იყო აღმართული, ვინაიდან სწორედ ის არის, ვინც ააშენებს უფლის ტაძარს. თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ ეს მილერიტულ ისტორიაში აღსრულდა, მისი სრულყოფილი აღსრულება გვიანი წვიმის დროის პერიოდშია, რადგან ფრაზის — „მან ააშენოს უფლის ტაძარი“ — გაორება საშუალებას აძლევს მათ, ვინც დაინახავენ, რომ უფალმა მილერიტული ტაძარი 46 წელიწადში აღმართა, მაგრამ იგი ააშენებს კიდევ ერთ ტაძარს — ას ორმოცდაოთხი ათასისა — გვიანი წვიმის დროს, რადგან პეტრე ამბობს, რომ ას ორმოცდაოთხი ათასი უნდა აღიმართოს, როგორც სულიერი სახლი.

როცა პალმონის ეკითხებიან: „რამდენ ხანს?“ — მისი პასუხია: „ორ ათას სამას დღემდე; მაშინ განიწმინდება საწმიდარი“, ხოლო მოსე, ელია და მილერიტები, პაპობის მოწამეები, ზაქარია და იოანე, რომლებიც ტაძარს ზომავენ, ესაია მეექვსე თავში და სხვებიც, რომლებიც არ არიან მოხსენიებულნი, ამბობენ, რომ მეცამეტე მუხლის კითხვაზე — „რამდენ ხანს?“ — პასუხია: „9/11-დან კვირადღის კანონამდე; მაშინ განიწმინდება საწმიდარი.“

1844 წლის 22 ოქტომბერი წინასწარ იყო წარმოსახული აბრაამის მიერ თავისი ძის შეწირვით, რადგან ეს წინასწარმეტყველურად აღნიშნავდა ჯვარს, სადაც ზეციერმა მამამ შესწირა თავისი ძე. მოსე და ებრაელები წითელ ზღვასთან, მოციქულ პავლეს თანახმად, წარმოადგენდნენ ნათლობას, რომელიც წინასახავს ჯვარს, ხოლო ეს, თავის მხრივ, აბრაამის მიერ მორიას მთაზე ისაკთან ერთად იყო წინასწარ წარმოსახული.

ამასთანავე, ძმანო, არ მსურს, რომ თქვენ უცოდინარნი იყოთ იმის შესახებ, რომ ყველა ჩვენი მამა ღრუბლის ქვეშ იყო და ყველამ ზღვა გადაიარა; და ყველანი მოინათლნენ მოსესადმი ღრუბელში და ზღვაში. 1 კორინთელთა 10:1, 2.

ეს, ცხადია, ნიშნავს, რომ ნათლობა წარმოდგენილია 1844 წლის 22 ოქტომბრით, როდესაც ნოეს რვაშვილიანი ოჯახი მოინათლა. „რვა“ აღდგომის სიმბოლოა.

რომელნიც ოდესღაც ურჩნი იყვნენ, როცა ღვთის სულგრძელება ელოდა ნოეს დღეებში, ვიდრე კიდობანი მზადდებოდა, რომელშიც მცირედნი, ესე იგი რვა სული, წყლით იქნენ გადარჩენილნი. ამის მსგავს სახედ ახლა ნათლისღებაც გვაცხონებს ჩვენც (არა ხორცის სიბინძურის ჩამორეცხვით, არამედ ღვთის მიმართ კეთილი სინდისის პასუხით) იესო ქრისტეს აღდგომით. 1 პეტრე 3:20, 21.

1844 წლის 22 ოქტომბრის შესახებ გამოცხადებული ჭეშმარიტების რომელიმე ელემენტის არასწორად გაგება პარალელურია ნოეს მოწმობის არასწორად გაგებისა კიდობანში, მოსეს — წითელ ზღვასთან, აბრაამისა — მორიას მთაზე და იესოსი — ჯვარზე. იმ თარიღზე მესამე ანგელოზი შემოვიდა ისტორიაში, და იგი არის ანგელოზი, რომელიც ბეჭედს ასვამს ღვთის ხალხს.

„შემდეგ ვიხილე მესამე ანგელოზი. ჩემმა თანმხლებმა ანგელოზმა თქვა: „საშიშია მისი სიტყვა, შემადრწუნებელია მისი მისია. იგი ის ანგელოზია, რომელმაც ხორბალი სარეველისაგან უნდა გამოარჩიოს და ხორბალი ზეციური ბედლისათვის დაბეჭდოს ან შეკრას.“ ამ საგნებმა მთელი გონება, მთელი ყურადღება უნდა დაიკავოს. კვლავ მეჩვენა იმის აუცილებლობა, რომ ისინი, ვისაც სწამს, რომ ჩვენ ვიღებთ წყალობის უკანასკნელ უწყებას, განცალკევებულნი იყვნენ მათგან, ვინც ყოველდღიურად იღებს ან ითვისებს ახალ ცდომილებას. ვიხილე, რომ არც ახალგაზრდებმა და არც ხანდაზმულებმა არ უნდა დაესწრონ იმათ შეკრებებს, ვინც ცდომილებასა და სიბნელეში არიან. ანგელოზმა თქვა: „დაე, გონებამ შეწყვიტოს უსარგებლო საგნებზე დაყოვნება.““ Manuscript Releases, ტომი 5, 425.

ამგვარად, იმ წმიდა წინასწარმეტყველურ ხაზებთან ერთად, რომლებმაც ეს თარიღი წინასწარ წარმოაჩინეს, მოვიდა მესამე ანგელოზი და დაიწყო თავისი საქმე, რომელიც მოიცავს ბრძენი და უგუნური ქალწულების გამიჯვნას, რომლებიც მონაკვეთში ხორბლად და ღვარძლად არიან წარმოდგენილნი. იმის ვერგაგება, თუ რამდენად საფუძვლიანად არის 1844 წელი წმიდად წინასწარ ნიშნულად წარმოდგენილი, ან იმის არცოდნა, რაც გამოცხადდა იმ ნიშნულების შესახებ, რომლებიც 1844 წელთან იყო დაკავშირებული და 1863 წლამდე გრძელდებოდა, სულს მოუმზადებელს ტოვებს, რათა წინასწარმეტყველურად შეეჭიდოს იმ ფაქტის შედეგებს, რომ ქრისტე არის იმ ორი მუხლის ცენტრალური საგანი, რომლებიც ადვენტიზმის საფუძველს წარმოადგენენ, და რომ იქ ქრისტე აღიარებულია როგორც პალმონი, მათემატიკისა და ყოველივე დანარჩენის შემოქმედი.

მეცამეტე მუხლის საკითხზე დღევანდელი პასუხი განსხვავდება იმ პასუხისგან, რაც 1845 წელს იყო. 1845 წელს პიონერები დიდ იმედგაცრუებას იშორებდნენ, იწყებდნენ დაპირისპირებას იმ აზრთან, რომ უფალმა აღადგინა წინასწარმეტყველების ნიჭი ისე, როგორც ეს მოწაფეთა დროის შემდეგ აღარ მომხდარა. ისინი ცდილობდნენ გაეგოთ მესამე ანგელოზის უწყების მნიშვნელობა და ელვიდებოდათ იმის შეცნობას, რომ ის გამოცდილება, რომლის გავლაც მათ ახლახან მოუწიათ, სხვა არაფერი იყო, თუ არა წმინდა ისტორია. 1850 წლისთვის ისინი წარადგენდნენ ახალ პიონერულ სქემას, რათა 1843 წლის პიონერული სქემა შეესწორებინათ და შეეცვალათ. ორივე სქემა დას უაიტმა დაასახელა, როგორც აბაკუმის წიგნის მეორე თავის „ტაბლებების“ აღსრულებები.

ამრიგად, 1850 წელი ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის დადგენილი აღსრულებაა.

პიონერებს ესმოდათ და წერდნენ, რომ უარყოფა იმისა, თითქოს 1843 წლის სქემა არ ყოფილიყო აბაკუმის მეორე თავის „დაფების“ აღსრულება, ნიშნავდა თავდაპირველი რწმენის დატოვებას. დასმა უაითმა სქემა მოიწონა, როგორც უფლის ხელით მიმართულიც და აბაკუმის აღსრულებაც, და იგივე მოწონება მან 1850 წლის სქემასაც მიანიჭა. აბაკუმი „დაფებს“ მრავლობითში მოიხსენიებს, და როდესაც 1843 წლის სქემა 1842 წლის მაისში დაიბეჭდა, იგი დაიბეჭდა ზოგიერთ რიცხვში არსებული შეცდომით, რომელსაც უფალმა თავისი ხელი გადააფარა. 1850 წელს ხელმისაწვდომი გახდა ახალი სქემა, რომელმაც ეს შეცდომა რიცხვებში გაასწორა. აბაკუმის დაფები წინასწარმეტყველების აღსრულებებს წარმოადგენს, და ეს წინასწარმეტყველებები აღსრულდა 1842 წლის მაისიდან 1850 წლის იანვრამდე.

1843 წლის, ანუ საწყის ცხრილს, ჰქონდა შეცდომა, ხოლო 1850 წლის დასასრულის ცხრილს შეცდომა არ ჰქონდა. 1842 წლის მაისიდან 1850 წლის იანვრამდე პერიოდი დადგენილი წინასწარმეტყველური პერიოდია, და 1842 წლის მაისი, ისევე როგორც 1850 წლის იანვარი, წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ ნიშნულებს, და ეს ნიშნულები შეიცავს ალფასა და ომეგას ხელწერას. ალფა, ანუ პირველი ასო, და ომეგა, უკანასკნელი და ოცდამეორე ასო. 1842 არის ალფა და 1850 არის ომეგა, და თუ ამ ორ ებრაულ ასოს დავუმატებდით ებრაული ანბანის მეცამეტე ასოს, შევადგენდით ებრაულ სიტყვას „ქემმარიტება“, რომელიც იწერება ებრაული ანბანის პირველი, მეცამეტე და ოცდამეორე ასოებით.

1842 და 1850 წლების ნიშნულებზე მიმართებული წინასწარმეტყველური ლოგიკა ის არის, რომ ისინი ერთმანეთთან „შეცდომით“ არიან შეკავშირებულნი. ალფას ჰქონდა შეცდომა, ხოლო ომეგამ სწორედ იგივე შეცდომა გამოასწორა; ამგვარად, რაც ალფასა და ომეგას ასოებს შორის დგას, არის „შეცდომა“ — ამბოხის სიმბოლო, რასაც რიცხვი ცამეტი წარმოადგენს. 1842-დან 1850 წლამდე პერიოდი დადგენილი წინასწარმეტყველური პერიოდია, რომელიც ალფასა და ომეგას ხელწერას შეიცავს, და იგი არის „ქემმარიტება“. ვიდრე ეს ისტორია ლაოდისკიელი მეშვიდე დღის ადვენტისტის მიერ სერიოზულად და სულიერად არ იქნება გამოკვლეული, ისინი ფაქტობრივად დაბრმავებულნი არიან იმ აშკარა ქემმარიტების მიმართ, რომელსაც აბაკუმის ცხრილების წინასწარმეტყველური პერიოდი — 1842-დან 1850 წლამდე — ყოველგვარ ეჭვს მიღმა ამყარებს. ქემმარიტება, რომელსაც ორი მოწმე ერთად ამყარებს, ის არის, რომ 1850 წლის დიაგრამას შეცდომები არ აქვს. 1850 წლის დიაგრამა, ისევე როგორც 1843 წლის დიაგრამა, შეიცავს მოსეს „შვიდ დროს“, და ორივე დიაგრამაზე „შვიდი დრო“ დიაგრამის ცენტრშია მოთავსებული, ზემოდან ქვემოთ გამავალი სახით, რითაც გამოსახავს „შვიდი დროის“ პერიოდს, რომელიც იწყება ძვ. წ. 677 წელს და გრძელდება 1844 წლამდე. 2520 უბრალოდ დიაგრამაზე კი არ არის მოთავსებული — იგი დიაგრამის ცენტრია.

წინასწარმეტყველური ხაზის შუაგულში, რომელიც „შვიდ ჟამს“ ასახავს, გამოსახულია ჯვარი. ორივე ცხრილის ცენტრი არის 2520-წლიანი დროის ხაზი, რომელიც ზემოდან ქვემოთ მიმდინარეობს. შუაგულში არის ჯვარი. ჯვარი იყო იმ კვირის შუაგული,

რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ მრავალთათვის აღთქმა დაამტკიცა, დანიელის წიგნის მეცხრე თავის ოცდამეშვიდე მუხლის აღსრულებაში. ის კვირა შვიდ წელს წარმოადგენს, რაც წინასწარმეტყველურად 2520 დღეს ნიშნავს. როგორც ცხრილებში, ასევე 2520 დღის ზუსტ შუაგულში ქრისტე ჯვარზე აღთქმას ამტკიცებდა. ქრისტეს ნათლობიდან ჯვრამდე წინასწარმეტყველურად 1260 დღე იყო. ეს ნიშნავს, რომ ნათლობიდან ჯვრამდე იქნებოდა 1260 დღის შესაწირავი და 1260 საღამოს შესაწირავი, რომლებიც ჯვრამდე მიდიოდა; მაგრამ ჯვარზე ის საბოლოო სამსხვერპლო კრავი მღვდელს დაუსხლტა, და ღვთის კრავი გახდა საღამოს მსხვერპლი და ამგვარად წარმოადგენდა ნათლობიდან მოყოლებულ 2520-ე კრავის შესაწირავს.

კვირის ცენტრი იყო ჯვარი, და ორივე წმიდა ცხრილის ცენტრი არის ჯვარი, მაგრამ თითოეულ შემთხვევაში კრავი მოთავსებულია იმ ჭეშმარიტების ფარგლებში, რომელსაც სიმბოლურად წარმოადგენს 2520. ჯვარი დგას 2520 დღის შუაგულში, და ჯვარზე იესო იყო 2520-ე და უკანასკნელი შესაწირავი. ისტორია 1842 წლის მაისსა და 1850 წლის იანვარს შორის წარმოადგენს შეცდომას, ხოლო ქრისტე, ჭეშმარიტება, დაყენებულ იქნა ორ ავაზაკს შორის; თუმცა თავად ავაზაკი არ იყო, მას ისე ეპყრობოდნენ, როგორც ავაზაკს. ამგვარად, ჩვენ გვყავს სამი ავაზაკი: ერთი, რომელიც დაილუპება, და ერთი, რომელიც გადარჩება. ეს სამი ავაზაკი სამი გზისნიშანია, დანაშაულით ერთმანეთთან შეკრული, თუმცა შუა გზისნიშანი არის ალფა და ომეგა ავაზაკის საპირისპირო. ალფა და ომეგა ავაზაკები ერთმანეთთან დაკავშირებულნი არიან შუა გზისნიშნით — ჯვრით.

ჰაბაკუკის ცხრილებში 1842 წლიდან 1850 წლამდე, შეცდომა იყო შუა ასო, რომელიც ერთად აკავშირებდა პირველ და უკანასკნელ სასაზღვრო ნიშნულს. შუა სასაზღვრო ნიშნულმა ჯვარზე სამი დამნაშავე ერთმანეთთან დააკავშირა, მაგრამ აქ შუა სასაზღვრო ნიშნული შეცდომა კი არ არის, არამედ ჭეშმარიტებაა; და ჭეშმარიტების ერთ-ერთი ელემენტი, რომელსაც როგორც ჯვარი, ისე ჰაბაკუკის ცხრილები ამტკიცებს, არის ის, რომ 2520 — ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“ — ჭეშმარიტებაა, და იმ ლოგიკის კონტექსტში, რომელიც ახლახან იქნა ჩამოყალიბებული, 2520-ის უარყოფა იესოს უარყოფას ნიშნავს.

როცა პალმონი, საკვირველი მთვლეელი, აცხადებს: „ორი ათას სამას დღემდე; მაშინ განიწმიდება საწმიდარი,“ იგი პასუხობს წინასწარმეტყველურ კითხვას: „რამდენ ხანს?“ პასუხი აღარ არის 1844, რადგან ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობა 1856 წელს შეწყდა, ვინაიდან მაშინ ჯეიმსმა და ელენ უაითმა დაადგინეს, რომ მოძრაობა ფილადელფიიდან ლაოდისკიაში იყო გადასული. როცა დამ უაითმა ქვიშაზე ის ზღვარი გაავლო, ეს ნიშნავდა, რომ, ვიდრე ის მდგომარეობა შეიცვლებოდა, ღმერთისა და მისი ხალხის ურთიერთობა უნდა გაგებულიყო როგორც განყოფის აღმნიშვნელი, რადგან იგი გარეთ დგას და აკაკუნებს ლაოდისკიელთა გულელებზე, შესასვლელს ეძიებს. მისი ღვთაებრიობა მათ ადამიანურობაში არ არის. სწორედ ის საქმე, რომელიც ქრისტემ 1844 წლის 22 ოქტომბერს დაიწყო, იყო თავისი ღვთაებრიობის ადამიანობასთან შეერთება, და ქრისტე მზად იყო სწორედ ეს გაეკეთებინა, მაგრამ ასე არ უნდა მომხდარიყო.

„ადვენტისტებს, 1844 წლის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ, მტკიცედ რომ შეენარჩუნებინათ თავიანთი რწმენა და ერთსულოვნად გაჰყოლოდნენ ღვთის გამხსნელ განგებულებას, მიეღოთ მესამე ანგელოზის უწყება და სულიწმიდის ძალით ექადაგათ იგი ქვეყნიერებისთვის, იხილავდნენ ღვთის ხსნას; უფალი ძლიერად იმოქმედებდა მათ ძალისხმევასთან ერთად, საქმე დასრულებული იქნებოდა და ქრისტე აქამდე უკვე მოვიდოდა, რათა თავისი ხალხი მიეღო მათი საზღაურის მისაღებად. მაგრამ იმ ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდში, რომელიც იმედგაცრუებას მოჰყვა, ადვენტის მორწმუნეთაგან მრავალმა უარყო თავისი რწმენა.... ამგვარად საქმე შეფერხდა და ქვეყნიერება სიბნელეში დარჩა. მთელი ადვენტისტური სხეული ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენაზე რომ გაერთიანებულიყო, რაოდენ მეტად განსხვავებული იქნებოდა ჩვენი ისტორია!“
Evangelism, 695.

ძველი ისრაელის ისტორიის განმეორებით, უფალმა თანამედროვე ისრაელი ბნელი საუკუნეების წყვდიადიდან გამოიყვანა და მათთან აღთქმაში შევიდა წითელ ზღვასთან, რადგან ნათლობა აღთქმური ურთიერთობის სიმბოლოა. მაგრამ ისრაელი უნდა გამოცდილი ყოფილიყო, შეინახავდნენ თუ არა ისინი აღთქმას. ძველ ისრაელთან დაკავშირებით, რიცხვთა წიგნის თანახმად, მათ ათი გამოცდა ვერ ჩააბარეს. მეათე ჩავარდნისას ისინი უდაბნოში ორმოც წელზე მეტი ხნით სასიკვდილოდ იქნენ მსჯავრდადებულნი, რითაც მოცემულია თანამედროვე ისრაელის მიერ 1856 წლის ლაოდიკიის გზავნილის უარყოფის მაგალითი. როგორც ძველმა ისრაელმა ათი თანმიმდევრული გამოცდა ვერ ჩააბარა (ათი გამოცდის სიმბოლოა), ისე 1844 წელს მესამე ანგელოზის მოსვლიდან 1856 წლამდე ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობის თავზე თანდათანობითი გამოცდის პროცესი იქნა მოტანილი.

წითელი ზღვისგან კადეშში პირველ ამბოხებამდე ათი გამოცდა წარმოდგენილია როგორც წინასწარმეტყველური პერიოდი, ვინაიდან ამ პერიოდს ერთმანეთთან აკავშირებს რიცხვი ათი. ათი, როგორც გამოცდის სიმბოლო, ამოიცნობდა იმ ათ ტომს, რომლებმაც აღთქმა უარყვეს და ვერ გაუძლეს მეათე გამოცდას და გამოცდის მთელ პროცესს. ეს პერიოდი დაიწყო წითელი ზღვის გადაკვეთით, და ათი მცნება წარმოდგენილია როგორც ზღვის შემდეგი ათი გამოცდიდან პირველი; პირველი გამოცდა იყო შაბათი — ათი მცნების სიმბოლო და ბეჭედი (წარმოდგენილი მანანით). როდესაც ძველ ისრაელში ათი გამოცდის პერიოდი ასე მკაფიოდ არის წარმოჩენილი, როგორც განსაზღვრული წინასწარმეტყველური პერიოდი, და წინასწარმეტყველების სული გვამცნობს, რომ წითელი ზღვის გადაკვეთა 1844 წლის 22 ოქტომბრის ტიპი იყო, მაშინ უნდა ვიცოდეთ, რომ იმ მომენტში დაიწყო გამოცდის თანდათანობითი პროცესი. ადვენტიზმმა ეს არ იცის, ამიტომ ისინი ვერ ხედავენ, რომ 1863 წელს მათ მიესაჯათ სიკვდილი ლაოდიკიის უდაბნოში კვირის კანონამდე, იმავე კანონამდე, რომლის შესახებაც მათ თავიდანვე, გამოცდის იმ პროცესის დასაწყისშივე, რომელიც 1863 წლამდე მიდიოდა, გაფრთხილების ქადაგება დაევალათ.

როდესაც 1856 წელს მილერიტულ ადვენტიზმზე ლაოდიკიის მდგომარეობის გამოცხადება მოვიდა, „შვიდ ჟამზე“ გამოქვეყნდა „ახალი ღვინო“. ეს ახალი ნათელი არასოდეს იქნა მიღებული და შვიდი წლის შემდეგ, ანუ 2520 წინასწარმეტყველური

დღის შემდეგ, ლაოდიკიელმა მილერიტულმა მოძრაობამ დასასრული ჰპოვა და ლაოდიკიურ მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიად იქცა. მოსე მზად იყო აღთქმულ ქვეყანაში შესასვლელად, მაგრამ მეათე გამოცდა დამდგარიყო, და, ცხადია, ეს იყო საფუძველმდებელი გამოცდა, რადგან მოსესთვის თავიდანვე მინდობილი სწორედ ის საქმე იყო, რომ ღვთის ხალხი აღთქმულ ქვეყანაში შეეყვანა. ეს იყო ის საქმე, რომელიც მოსეს ეგვიპტეში მისვლამდეც ედო წინ. მეათე გამოცდა დამდგარიყო, და ამბოხებულები აღთქმულ ქვეყანაში შესვლასთან დაკავშირებით მერყეობდნენ.

და გითხარით თქვენ: თქვენ მოხვედით ამორეველთა მთასთან, რომელსაც უფალი, ჩვენი ღმერთი, გვადლევს ჩვენ. აჰა, უფალმა, შენმა ღმერთმა, დაგიდო წინაშე ეს ქვეყანა; ადი და დაიმკვიდრე იგი, როგორც გითხრა უფალმა, შენი მამების ღმერთმა; ნუ გეშინია და ნუ შედრკები. და მომიახლოვდით ყოველი თქვენგანი და თქვით: გავგზავნოთ კაცები ჩვენს წინაშე, რათა გამოიკვლიონ ჩვენთვის ეს ქვეყანა და კვლავ მოგვითხრონ ამბავი, რომელი გზით უნდა ავიდეთ და რომელ ქალაქებში მივალთ. და ეს სიტყვა კეთილად მომეჩვენა; და ავიყვანე თქვენგან თორმეტი კაცი, თითოეული ტომიდან ერთი. მეორე რჯული 1:20–23.

ამ წერტილიდან იმ დრომდე, ვიდრე თორმეტი მზვერავი დაბრუნდება, წარმოდგენილია ის ისტორია, როდესაც უკანასკნელი საფუძვლიანი გამოცდა მოვიდა 1856 წელს, და შვიდი წლის განმავლობაში ლაოდიკიელი მილერიტები იკვლევენ ქვეყანას, ვიდრე არ აირჩევენ, შეწყვიტონ მოძრაობად არსებობა და იქცნენ ეკლესიად.

მილერის მიერ აღმოცენებული პირველი ჭეშმარიტება იყო „შვიდი ჟამი“, რამაც იგი აქცია იმ საბაზისო ჭეშმარიტებათა საფუძვლად, რომლებიც იერემიას ძველ ბილიკებს შეადგენენ. ადვენტიზმში მოტანილი უკანასკნელი ახალი წინასწარმეტყველური ნათელი 1856 წელს იქნა მიტანილი, და იგი წარმოადგენდა სტატიების სერიას „შვიდი ჟამის“ შესახებ. ამ ისტორიული ფაქტების ღრმა შესწავლასთან დაკავშირებულია უხვი ნათელი, მაგრამ თუ უნდა შევძლოთ, განვსაზღვროთ, რატომ არის დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლის პასუხი: „9/11-დან საკვირაო კანონის დადგომამდე, მაშინ განიწმიდება საწმიდარი,“ უნდა განვაგრძოთ წინ სვლა.

საქმე, რომელიც ქრისტემ 1844 წელს დაიწყო, 1863 წელს გადაიდო; ამიტომ, საკურთხეველის „განწმენდა“, რომელიც იმ დროს დაიწყო, შეჩერებულ იქნა, სანამ ღვთის ხალხმა ლაოდიკეის უდაბნოს გავლა დაიწყო. ამ მიზეზით, საქმე, რომელიც ქრისტეს მიერ 1844-დან 1863 წლამდე პერიოდში უნდა აღსრულებულიყო, აუცილებლობით ხელახლა უნდა განმეორებულიყო, როდესაც მესამე ანგელოზი — ის ანგელოზი, რომელიც საბოლოოდ გამოყოფს და ბეჭდავს — აღასრულებს „განწმენდით“ წარმოდგენილ საქმეს. 1844-დან 1863 წლამდე არსებული წინასწარმეტყველური გზამკვლევი ნიშნები არის ის გზამკვლევი ნიშნები, რომლებშიც ქრისტე აღასრულებდა საკურთხეველის განწმენდის საქმეს, და ეს ნიშნები წარმოადგენს იმ ისტორიას, სადაც ეს საქმე აღსრულდება. თუ შეიძლება ნაჩვენები იყოს, რომ 1844-დან 1863 წლამდე პერიოდი წარმოადგენს 9/11-დან საკვირაო კანონის დადგომამდე პერიოდს, მაშინ კითხვა „რამდენ ხანს“ თანხმობაშია სხვა ხაზებთანაც, რომლებიც წარმოდგენილია „რამდენ ხანს“-ით.

1844 წელი იყო მესამე ანგელოზის მოსვლის დრო, ხოლო 1863 წელი აღნიშნავს გამოცდის პერიოდის დასასრულს. 1846 წელს უაიტები დაქორწინდნენ და ელენის გვარი ჰარმენიდან უაიტად შეიცვალა; იმავე წელს ამ დაქორწინებულმა წყვილმა მეშვიდე დღის შაბათის დაცვა დაიწყო. შაბათი, ქორწინება და სახელის შეცვლა ყოველივე ეს წინასწარმეტყველურად აღთქმისეული ურთიერთობის სიმბოლოებია. უფალმა თანამედროვე ისრაელი 1844 წლის წითელი ზღვის გავლით გამოიყვანა, ხოლო 1846 წელს სინაისთან მიიყვანა, რათა მიეცა მათთვის კანონი და აღთქმაში შესულიყო მათთან. ეს კანონი, ისევე როგორც აბაკუმის ორი დაფა, ორ დაფაზეა დაწერილი: პირველი დაფა შეიცავს 4 კანონს, ხოლო მეორე — 6-ს. ორი დაფა წარმოადგენს როგორც ძველი, ისე თანამედროვე ისრაელის აღთქმისეულ ურთიერთობას, და ერთად აღთქმის ის ორი დაფა, რომელიც ათი მცნებაა და სიმბოლურად 46-ით არის აღნიშნული ძველი ისრაელისათვის, წინასახვდა აბაკუმის ორ დაფას, რომლებიც გვიანი წვიმის ისტორიის წარმომადგენელია. ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულის ორი ტალღოვანი პურის შესაწირავთან ერთად, ისინი წარმოადგენენ დროშას, რომელიც არის ას ორმოცდაოთხი ათასი.

როდესაც და უაიტის გვარი შეიცვალა ჰარმენიდან უაიტად. ჰარმენი ნიშნავს მშვიდობის მეომარს, მაგრამ იგი შეიცვალა უაიტით, რაც ქრისტეს სიმართლეს. გვარი Gould ნიშნავს ოქროს, ხოლო ელენი ნიშნავს კაშკაშა და მანათობელ ნათელს. მისი სახელი წარმოადგენს ლაოდისკის უწყებას.

გირჩევ, ჩემგან იყიდო ცეცხლში გამობრძმედილი ოქრო, რათა გამდიდრდე; და თეთრი სამოსელი, რათა შეიმოსო და არ გამოჩნდეს შენი სიშიშვლის სირცხვილი; და თვალებზე იცხო წამალი, რათა ხედავდე. გამოცხადება 3:18.

„თვალის მალამო“ არის ღვთის სიტყვის ნათელი, ხოლო ელენი არის კაშკაშა და მანათობელი სინათლე. 1856 წელს მილერიტებისთვის უსაფრთხოება იმაში მდგომარეობდა, რომ მიეღოთ ლაოდისკისადმი მიმართული უწყება, როგორც იგი წარმოდგენილი იყო მისი ნაწერების მეშვეობით და როგორც მისი სახელით იყო გამოხატული. და უაიტი ნათლად აცხადებს, რომ ჯოუნსისა და ვაგონერის 1888 წლის უწყება იყო ლაოდისკის უწყება, და რომ მათი უწყება ასევე იყო მესამე ანგელოზის უწყება.

„უფალმა თავისი დიდი წყალობით უაღრესად ძვირფასი უწყება მოუვლინა თავის ხალხს უხუცესების, უაგონერისა და ჯოუნსის, მეშვეობით. ... ეს არის ის უწყება, რომლის მიცემაც ღმერთმა უბრძანა ქვეყნიერებას. ეს არის მესამე ანგელოზის უწყება, რომელიც უნდა გამოცხადდეს დიდი ხმით და რომელსაც თან უნდა ახლდეს მისი სულის უხვი გადმოღვრა.“ Testimonies to Ministers, 91.

მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წელს და თავისი საქმე მეორედ სცადა 1888 წელს. 1888 წლის უწყება იყო ლაოდისკის უწყება; იგი იყო მესამე ანგელოზის უწყება; მან აღნიშნა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ჩამოსვლა; ეს იყო რწმენით გამართლების უწყება, რომელიც ცხადდება გვიანი წვიმის გადმოღვრის დროს. მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წელს და შემდეგ კვლავ 1888 წელს, ოღონდ ორივეჯერ იქნა უარყოფილი; მაგრამ ორივე ეს შემთხვევა წარმოადგენს წინასახეს იმისა, თუ როდის

მოდის მესამე ანგელოზი გვიანი წვიმის ჟამს. 1844 წელი არის 9/11-ის სიმბოლო, და თუ 1863 წელი საკვირაო კანონის წინასახეა, მაშინ წინასწარმეტყველური პერიოდი „9/11-დან საკვირაო კანონამდე“, როგორც ეს წარმოდგენილია სიმბოლოთი „რამდენ ხანს“, წარმოადგენდა აწმყო ჭეშმარიტების პასუხს მეცამეტე მუხლის კითხვაზე: „რამდენ ხანს?“

მილერიტა ისტორია 1842 წლიდან 1850 წლამდე არის წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც ემთხვევა მესამე ანგელოზის გამოცდის წინასწარმეტყველურ პერიოდს 1844 წლიდან 1863 წლამდე. 1842 წლიდან მოყოლებული 1863 წლამდე მოიცავს წინასწარმეტყველურ ნიშნულებს, რომლებიც ასახავს 9/11-დან კვირის კანონამდე არსებულ ისტორიას, როდესაც ქრისტე წმენდს თავის ტაძარს — პირველად თავის ეკლესიას და ამის შემდეგ მეთერთმეტე საათის მუშაკებს. კვირის კანონზე ქრისტეს ეყოლება განწმენდილი ხალხი, რათა იგი სამყაროს წარუდგინოს, როგორც დროშა და ძღვენი, და ეკლესია გახდება გამარჯვებული ეკლესია. მისი საწმიდარი მაშინ უკვე განწმენდილი იქნება.

ჩვენ „რამდენ ხანს“-ის სიმბოლო თავის ადგილას დავაყენეთ, თუმცა, რასაკვირველია, კიდევ მეტია სათქმელი. ახლა დავიწყებთ ამ საკითხისა და წინა ხუთი სტატიის კვლავ იოელის წიგნის პერსპექტივაში მოქცევას, მაგრამ ეს გვერდითი გადახვევები მნიშვნელოვანი ჩანდა, რათა წინასწარ დაფუძნებულიყო. ყოველი იმ „რამდენ ხანს“-ის მოწმობა, რომელიც განვიხილეთ, ეთანხმება იმ კითხვას — „რამდენ ხანს?“ — რომელსაც პალმონიმ უპასუხა მეთოთხმეტე მუხლში, რადგან საწმიდარი უნდა განიწმინდოს 9/11-იდან საკვირაო კანონის დადგომამდე. ეს ისტორია გვიანდელი წვიმის ისტორიაა, ხოლო გვიანდელი წვიმის ისტორია იოელის წიგნშია წარმოჩენილი.